

τοῦ ἀτμοῦ, ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς μετὰ πολλὰ ἔτη θὰ τεθῇ ἐν καθημερινῇ χρήσει, τοιαύτη, ὥστε θὰ ἀντικαταστήσῃ τέλεον τὸν ἀτμὸν καὶ θὰ δεσπόσῃ μόνος ἐπὶ τοῦ θαλασσοῦ κράτους τοῦ Ἑνοσίχθονος.

I. X ΒΛΑΣΣΗΣ

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μικροῦ

ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΣΟΥΛΗ

Χθὲς ἔτι, ἄγγελος μαγείας,
Ἄκτινας πέριξ διαχέων,
Χαρὰς ἐπλήρου οὐρανίας
Τὸν οἶκον ἀγαθῶν γονέων.

Καὶ νῦν συμπαίκτην μάτην πάλιν
Ὁ ἀδελφός του τὸν φωνάζει·
Ἐκεῖνος, φεῦ, εἰς τὴν ἀγκάλην
Ὑπνου ἀτέρμονος ῥογχάζει!

Κάλυξ ζωῆς, πρὶν ἢ ἀνθήσῃ
Εἰς γάστραν μνήματος ἐτάφη·
Πρὶν ἢ εἰς τὸν οὐδὸν πατήσῃ
Τοῦ κόσμου, ὅπισθεν ἐστράφη.

Μόλις τοῦ βίου του ἡ λύκη
Εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐφάνη,
Μυστηριώδης θεία Δίκη,
Εἶπέ, πρὸς τί νὰ ἀποθάνῃ;

Τίς οἶδεν! Αἰνίγμα ὁ βίος,
Ὁ θάνατος γριφώδης μᾶλλον,
Καὶ πρὸ τοῦ κόσμου αἰωνίως
Ὁ νοῦς ἐξίσταται ἀσχάλλων.

Καὶ ὁ θνητὸς φέρει τὸ βῆμα,
Ὡς ἐν ὀνείρῳ ἀνηγμένος,
Ἀπὸ τοῦ λίκνου εἰς τὸ μνήμα
Κ' εἰς ἑαυτὸν ἀκόμῃ ξένος! . . .

II

Καλλίτερον· πρὶν ἢ ἀρθῇ τοῦ κόσμου ἡ αὐλαία,
Καὶ τὴν ἀγνείαν τῆς ψυχῆς ἡ πέτρα ἐκμυζήσῃ,
Πρὶν πλῆξωσι θεάματα τὸ βλέμμα φρικαλέα
Καὶ κλαύσῃ, εἶνε εὐτυχῆς ἐάν τις τελευτήσῃ!

Ἄν ἦνε μάγος ἡ ζωὴ τῆς πρώτης ἡλικίας,
Ὅτε τὸ πᾶν προσμειδιᾷ μὲ ρόδα ἐσπαρμένον,
Τί μαγικώτερον, εἰμὴ ἐντὸς τῆς εὐτυχίας
Νὰ κοιμηθῇς, τὸν σαρκασμὸν τῆς πείρας μὴ προσμένων;

Ὅταν τοῦ βίου ἡ αὐγὴ παρέλθῃ, ἡ μαγεία
διὰ παντὸς ἀπόλλυται· δὲν μειδιῶσι πάλιν
Ἐλπίδες χρυσοπτέρυγοι· δὲν χαίρει ἡ καρδιά,
Τῶν τεφρωθέντων πόθων τῆς θρηνοῦσα τὴν αἰθάλην.

Ἄν βλέπῃ τῷμμα τοῦ παιδὸς τὸ σύμπαν καταυγάζον,
Ἄνευ σπιλάδος, ἀγαθὸν καὶ πάροχον ἐλπίδων,
Ὁ χρόνος αὖριον, στυγνῶς πᾶσαν χαρὰν σαρκάζων,
Θὰ δείξῃ καὶ τὸν ἥλιον κατὰμεστον κηλίδων! . . .

Κοιμήσου ὕπνον νήδυμον, ὦ ἱλαρὸν παιδίον·
Ἐπάνω τῶν ὀνείρων σου τῶν παιδικῶν κοιμήσου,
Πρὶν ἐν τῷ μέσω τῶν πικρῶν τοῦ βίου μαρτυρῶν
Καταρασθῇ τὴν ὑπαρξιν ἡ ἄδολος ψυχὴ σου!

Καὶ ἂν δὲν θάλλῃ ὡς μητρός τοῦ τάφου ἡ ἀγκάλη,
Ἐνθα, παιδίον, ἐπεσε, κάλυξ ζωῆς ἀκόμα,
Ἐκεῖ ἐπάνω εὖσομος ἡ ὑπαρξίς σου θάλλει,
Εὐδαίμων εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὸ γαλανόχρουν δῶμα!

Ἄλλ' ἴδε· ἀποτίνουσι βαρέως οἱ γονεῖς σου
Τὴν εὐτυχὴ γαλήνην σου εἰς δάκρυα καὶ στόνους.
Ἰσαγγελον, χάριν αὐτῶν εἰς τὸν Θεὸν δεήσου
Εἰς τὸν μικρόν σου ἀδελφὸν κἂν νὰ χαρίζῃ χρόνους!

A. ΜΑΥΡΕΙΔΟΠΟΥΛΟΣ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΥΠΗΝΑΡΟΥΣ.

ΤΑ ΧΡΕΗ

Ἀγαπητόν μοι τέκνον.

Ἡ ἐπιστολή σου μὲ ἐτάραξεν. Εἶσαι πολὺ νέα ἀκόμῃ πολὺ καλὴ καὶ πολὺ ἐλεήμων· ἐγὼ ἔσχον τὸ δυστύχημα ἢ τὸ εὐτύχημα νὰ γηράσω. Εἶδον, παρετήρησα, συνέκρινα, καὶ αὕτη ἡ πέτρα ἦν ἀποκτᾷ τις ἐνίοτε εἰς τὰς δαπάνας του, μὲ καθιστᾷ ἥττον ἀφελῇ καὶ καλὴν σοῦ. Δὲν ἤξεύρω, μικρά μου Μαργαρίτα, πῶς νὰ συμμετάσχῃς εἰς τὴν δυστυχίαν σου, ἣν διὰ τῆς ἐπιστολῆς σου μοὶ κάμνεις γνωστήν.

Οἰκτεῖρεις τὴν τύχην τῆς ἐξαδέλφης σου Μαγδαληνῆς, ἥτις ἔχει χρέη, ἅτινα ἀδυνατεῖ νὰ πληρώσῃ, ἔχουσα σύζυγον δίκαιον μὲν ἀλλ' αὐστηρόν ὡς διδάσκαλον σχολείου, εἰς ὃν δὲν τολμᾷ νὰ ἀποταθῇ διὰ νὰ ζητήσῃ χρήματα. Ἡ περίστασις εἶναι δυσάρεστος, βεβαίως, ἀλλ' ἂς ζητήσωμεν τίς ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ δίκαιον. Ὁ σύζυγος τῆς Μαγδαληνῆς τῇ ἀποποιεῖται ἀνάλογον χρηματικὸν ποσὸν ἀρκετὸν διὰ τοὺς ἐτησίους ἱματισμοὺς τῆς ἀναλόγως τῶν σχέσεών της καὶ τῆς κοινωνικῆς τάξεώς της; Δὲν ἔχει κατ' ἔτος φορέματα, πῖλους, ἐπανωφόρια, πάντοτε τοῦ τελευταίου συρμοῦ, τῆς ἐφημέρου ταύτης ματαιότητος; Ναί, τὸ ὁμολογεῖς. Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν, ἅτινα ἐν τῇ νεότητί μου ἀπεκάλουν ὑπερβολικὰ καὶ περιττὰ δὲν ἤρκουν εἰς τὴν φιλίην σου; Ὁ σύζυγός της τῇ δίδει ἐκεῖνο ὅπερ ἐπαρκεῖ διὰ τινὰ ἐνδυμασίαν κομψήν καὶ ἀφελῇ, αὕτη θέλει περιπλέον. Αὕτη θέλει φορέματα καὶ πῖλους ἐξερχομένους ἀπὸ τὰ μεγάλα καταστήματα, ἅτινα πληρόνονται πολὺ ἀκριβὰ διὰ τὴν κατασκευὴν ταύτην· ἀλλ' ἰδοὺ τοῦτο φέρει τὴν σφραγίδα τοῦ τάδε καταστήματος, θὰ εἴπῃ αὕτη· φεῦ! ὅμως πόσον ἀκριβὰ τῇ ἐστοί-